

Η ΜΕΡΑ ΓΑΜΩΝ

Διήγημα Α. Garreau.

Ἐπὶ τῆς ἐν τῇ Νέᾳ Ἀρχηγίᾳ οδοῦ τῆς Τολύμης πολυάρθμα ὀχήματα ἴσταντο πρὸ πεφωταγωγημένης οἰκίας, ἣν δοῦλοι ἐν σπουδῇ διέσχίζον.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πρὸ μικροῦ εἶχε τελεσθῇ γάμος καὶ διὰ τοῦτο πάντες διεσκέδαζον, ὥς ἀρμόζει κατόπιν παρόμοιας ἐορτῆς.

Ὑπὸ τὴν στοὰν τῆς θύρας, ἴστατο γυνή, ἐπιμαλῶς κεκαλυμμένη διὰ μεγάλου μελανοῦ σάλιου. Μακρὸς πέπλος ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πάντων, ἀλλ' ἠδυνάτο τις νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν ἀνυπόστατων τοῦ στήθους καὶ τῆς σπασμώδους δονήσεως τῶν ὤμων αὐτῆς, ὅτι ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὠλόλυεν.

Ἐπανειλημμένως ἤδη εἶχεν εἰδοῦσι ἐν τῇ παρόδῳ τῆς οἰκίας ἀλλὰ κατεχομένη ὑπὸ ἀκατανοήτου φόβου, ἐπανήρχετο πάραυτα καὶ ἐκρύπτετο ἐν τῇ σκοτεινότερᾳ γωνίᾳ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

Ἐν τσοῦτω, οἱ παῖδοι ἤχοι λαμπρᾶς μουσικῆς κατέκλυζον τὰ ὦτα αὐτῆς· οἱ θυροῦδαι γέλωτες, ὁ ἔρρυθμος θόρυβος τῶν βηματικῶν ζωηροῦ στρόβιλου, ἡ ἀκατάχατος βοὴ τοῦ πολυάρθμου πλήθους, πάντα ταῦτα ἀκουόμενα ἐξώθεν τῆς οἰκίας, συνέτριβον τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχοῦς γυναίκας.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγε χαμηλοφωνῶς, πρέπει ἐν τούτοις νὰ τῷ ὁμιλήσω!... Τὸ στήθος μου καίει! Ὑποφέρω τρομερὰ! Ἀχ! δὲν εἰμὶ πορὶ ν' ἀποθάνω, χωρὶς νὰ ἡξέωρω ποῖον θὰ εἴνε τὸ μέλλον τοῦ τέκνου μου!... Καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ!... Μετ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις θὰ μ' ἐγκαταλείψουν!... Ἀχ παῖδί μου! παῖδί μου!

Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης νέον θάρρος ἀντήλθασα ἡ γυνὴ εἰσηλθεν ἀποφασιστικῶς ἐν τῇ παρόδῳ.

— Ὁδήγησόν με εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐθέντου σου, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον δούλον ὃν συνήντησε.

— Θέλετε νὰ γελάσῃτε, νομίζω! ἀπεκρίθη ὁ δούλος ὑψώσας τοὺς ὤμους. Ὁ αὐθέντης χορεύει καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ αὕτην τὴν ὥραν.

— Μὲ... περιμένει!... Ναί... εἶπε τῷ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον περιμένει... εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐπέλαθεν ἡ γυνὴ ἐρυθρόσπασσα διὰ τὸ ψεύδος αὐτῆς.

— Εἰν' ἀλήθεια... σὰς περιμένει; Λοιπὸν ἐλάτε! Καὶ ὁ δούλος τὴν ὠδήγησεν ἐν τινὶ δωματίῳ τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ ὁ θυροῦδος τῆς ἐορτῆς μόλις ἤκούετο.

Μείνας μόνῃ ἡ γυνὴ ἔπρεπε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιεργάζεσθαι. Πᾶν δὲ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐνέβαινε πλοῦτον καὶ πολυτέλειαν.

— Ἀχ! ἀνέκραξε μετ' ἀφάτου τρυφερότητος, ἄχ! τόσα πλούτη ἐδῶ καὶ ἐν τούτοις διαπράττεται ἔγκλημα!... καὶ τόσαι στέρησεις ἐκεῖ, ὅπου εἶνε τὸ θῦμα!

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ἀνὴρ παρουσιάσθη πρὸ τῆς ἀγνώστου, ἥτις, ἀφαιρέσας τὸν πέπλον τῆς, ἀπεκάλυψε τὸ ὄγρον καὶ ἀδύνατον πρόσωπόν της, καὶ τοὺς ὕδρους καὶ ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμοῦς τῆς.

Ἡ γυνὴ αὕτη, μετ' ὅλην τὴν τρομερὰν ὁδὸν, εἰς ἣν ἐφαίνετο βεβηλωμένη, ἦτο ἐπὶ ὥρα. Ἡ τοῦ ἀπελισμοῦ καθήρεσα, διακεχυμένη ἐφ' ὅλων αὐτῆς τῶν χαρακτηριστικῶν, προσέθετε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῇ ἀπαράμιλλον θέλγητρον ἀκουσίως δὲ ἠσθάνετο τις λατρεῖαν πρὸς τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλάσμα, συνέτριβεν ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ μαραινῶν ὑπὸ τῆς μετανοίας.

Ἰδὼν αὐτὴν ὁ νεανίας ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως· αἰσθημα δὲ πρῶτον καὶ τύψεως συνειδότος ἐπεχρύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του· πάραυτα ὁπισθοχώρησεν ἐντρομος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀθλιότητος ταύτης, ἣν ἀναμφιβόλως ἀθὼς θὰ ἦτο ὁ αἰτίας.

— Δυσκολεύεσθε νὰ μ' ἀναγνωρίσῃτε, δὲν εἶνε ἀληθές; ἐπιθύρουν ἡ γυνὴ μετ' ἐπιπληκτικοῦ τόνου βεβηλωμένη· γλυκύτητος.

Ὁ νεανίας ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ οὐδὲ λέγειν προσέθεσεν.

— Ὡ! μὴ φοβείσθε, ἐπέλαθεν ἡ νεάνις, μήπως σὰς θαρρύνω διὰ παρακαίρων παραπόνων καὶ ἀνωφελῶν ἐπιλήψεων!... Ἀχ, ὄχι!... Ἡξέωρω τὰ πάντα καὶ δὲν σὰς μέφομαι διὰ τίποτε!... Ἐξ ἐναντίας ἡ ἀριστοτέλῃ ἐλκρινῶς, διὰ τὴν σύ-

τυχίαν σας. Ἀπὸ πολλοῦ εἶμαι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸ αἶσχος, εἰς τὸ ὅποιον μ' ἐρρίψατε! Ὑπῆρξα ἔνοχος καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ τιμωρηθῶ... Παρεδόχθην χωρὶς ποτε νὰ παραπονεθῶ, τὸ ἡξέωρετε, τὴν φρικώδη θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐφέρατε!... Διὰ σὰς, ἔφυγα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τὸν γέροντος πατρός μου καὶ ἀπεμακρύνθην τῶν φιλημάτων τῆς μητρός μου... Ἐγείνα κακὴ θυγάτηρ καὶ ὁ Θεὸς ἐπρεπε νὰ με τιμωρήσῃ... ὑποτάσσομαι!... Ἀφῆκα ὄνομα, τὸ ὅποιον δὲν ἤρμοξε πλέον νὰ φέρω! Ἐπεινάσα, καί... ποτὲ δὲν ἦλθον νὰ σας παράξω εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ τὰ διασκεδάσεις σας! Δὲν προσεπάθησα διόλου νὰ σας ἐλκύσω... τί μὲ ὠφελεῖ ὁ αἰσός σας;... ἀφοῦ τοῦτον μόνον εἴχετε νὰ μὲ προσφέρητε!... Δὲν σας ὑπενθύμισα τοὺς λησμονηθέντας ὀρκούς σας!... Ὅτε εἶδον ὅτι μ' ἐγκαταλείψατε, ἔκλαυσα μόνον... ἀνεμνήσθην!... Ἀλλὰ, εἶμαι μήτηρ, κύριε, καὶ τὸ τέκνον αὐτὸ δὲν θὰ ἔχει μετ' ὀλίγον κανένα εἰς τὸν κόσμον... ὁ ὅτι ἐγὼ... πλησιάζω ν' ἀποθάνω!

Τῷ ὄντι, ἀπὸ τιναν στιγμῶν, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀτυχοῦς γυναίκας ἠλλοιώθησαν φρικώδως. Ἰόχρους πέπλος περιεκύκλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ τὰ γέλη της ἐγένοντο ὠχρότατα.

— Τί ἔχετε; εἶπεν ὁ νέος πλησιάζας ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Τίποτε!... ὦ!... Μοὶ μένουν ἀκόμη ὀλίγαι στιγμαί!... Ἀχ! θέλεται νὰ μ' ἀκούσῃτε! Κατενίκησα τὴν πρὸς σὰς ἀνυπόστατον μου, καὶ ἦλθον νὰ σας ἐρωτήσω... τί θὰ κάμετε ἐπὶ τέλους... διὰ τὸ τέκνον σας;

— Ἀλλὰ, ἐπιθύρουν ὁ νέος μετὰ στενοχωρίας, ἡ νέα μου θέσις... δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ κ' ἔμω, δι' αὐτὸ, ἐν τῷ φανερῷ τοῦλάχιστον... ὅτι ἐπιθυμῶ!... Ἐννοεῖτε ὅτι τὰ νέα μου καθίκοντα!...

— Ἀ! μὴ θλασθῇτε, κύριε!... τὸ καθικὸν πάντως διὰ σὰς ὑπῆρξε λέξις ἀνευ ἀξίας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας!... Δὲν ἔχω βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ φανῶ αὐστηρά, ἐγὼ... ἡ ὁποία... παρεγγύρισα τὸ ἰδικόν μου!... Τοῦλάχιστον ἐστέ εὐκρινής, κύριε, εἰπέτε καλλίτερον, ὅτι ἀφοῦ κατεστρέψατε, περιεφρονήσατε καὶ ἐγκαταλείψατε τὴν μητέρα, θέλετε ἐγκαταλείπει, περιφρονῆσαι καὶ καταστρέφει καὶ τὸν υἱόν! Καὶ ὅμως τὸ τέκνον τοῦτο, κύριε, εἶνε ἰδικόν σας! Καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ κάμω δι' αὐτὸ τὴν τελευταίαν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην, ἦλθον νὰ σας ἱκετεύσω νὰ φροντίσῃτε διὰ τὴν τύχην του!... Τίποτε δὲν δύναται νὰ θυσιάσῃ μία μήτηρ περισσότερον τῆς ζωῆς τῆς!... καὶ ἐγὼ, κύριε, θέλω πούσα τὴν ἀναξίαν ἐγκαταλείψω, ἐσκέφην ὅτι δυνατόν νὰ δειξῇτε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ τέκνον σας τὰ αἰσθητά, τὰ ὁποῖα ἐδεῖξατε πρὸς ἐμέ!... ἀδυστάτως ἐπίστευσα ἐμποδίσθαι εἰς τὸ μέλλον ἐκ τῆς ἡθικῆς σας, καὶ... διὰ τοῦτο... ἐδηλητηρήσθην!...

— Δυστυχῇ! τί ἐκάματε.

— Δυστυχῇ! ἄ! μὲ κατηγορεῖτε, διότι ἐκούσιως ἀποθνήσκω;... Ἐχετε δικαίον, ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἦτο δι' ἐμὲ τόσον φαῖδρα καὶ γλυκεῖα!... ὁ κόσμος μοι παρεῖχεν ὅλας τὰς ἡδονάς!... ἡ κοινωνία μὲ περιεστοίχιζε διὰ τσαύτων τιμῶν!... ἀφοῦ ἐπὶ τέλους!... ἤμην τὸ ἀντικείμενον τσαύτης στοργῆς!... Ἀχ! ἄχ! πιστεύσατέ με, κύριε, ἡ θυσία αὕτη εἶνε ἐλαχίστη, προπάντων ἐὰν δύναται νὰ σας πείσῃ νὰ δειξῇτε διὰ τὸν υἱόν σας ὀλίγον... πατρικὸν ἐνδιαφέρον, καθὼς ἄλλοτε ἐδεῖξατε διὰ τὴν μητέρα του!

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος μετ' αὐθουσίας ἀνησυχίας, ὁποῖα θλασθὶς φαντασία!... Οὐτ' ἐσκέφθητε οὐτ' ἐπράξατε ποτὲ καθὼς πάντες οἱ ἄνθρωποι! Δὲν ἐβλέπετε, δὲν ἐννοεῖτε πόσον μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ δειξῶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον μοι ζητεῖτε... διὰ τὸν υἱόν σας, μετὰ τὰς υποχρεώσεις τῆς νέας μου θέσεως!... Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ πιστεύσω εἰς τὴν φρικώδη ἀποκάλυψιν τὴν ὁποίαν ἐκάματε!... ὅτι ἐδηλ...

— Ἀρκεῖ!... ἀρκεῖ, κύριε!... σὰς ἐννοῶ κάλλιστα!... Ἐγκαταλείψατε ταλαίπωρον κόρη, ἀφοῦ πρῶτον τὴν διεφθείρατε τὴν ἀφῆκατε μόνην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πατρικῆς ἀρᾶς τὴν περιφρονήσατε ἀφοῦ

σὰς ἀγάπησε καὶ ἐνεπιστεύθη... Ἀχ! ταῦτα δὲ πάντα προέρχονται ἐκ τῆς κακῆς σας καρδίας!... Ἀλλ' ἀρνείσθε προστασίαν, ἐπαγρύπνησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐδῶκατε τὴν ζωὴν· αὐτὸ εἶνε... ἄνθρωπον...

— Κυρία!

— Ἀχ! δὲν φοβοῦμαι νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν!... διότι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον... ἀλλὰ θέλω, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, νὰ σας ἐπιβαρύνω δι' ὅλων τῶν ἀρῶν, τὰς ὁποίας ἀξίζει, ὄχι! ὁ ἀχάριστος ἐραστής, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδῶκα ἴτα πάντα, ἀλλ' ὁ ἀφιλότιμος πατήρ, ὅστις κρύπτει ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὑποκριτικοῦ καθήκοντος τὰ κακὰ αἰσθητά, ἐκ τῶν ὁποίων πλημμυρεῖ ἡ καρδία του!...

Ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, καὶ τῆς οδύνης, ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ ἐπ' ὀλίγον, ἐνῶ ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς ἐραστής μὴ ἡξέωρων τί νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς δικαίας μομφὰς τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, ἔδλεπε μετ' ἀγωνίας τὴν ταχέαν ἀλλοίωσιν τὴν γενομένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ταλαίπωρου ἐγκαταλειμμένης γυναίκας.

— Ἀ! ἐπέλαθεν ἡ γυνὴ, ὀλοόχουσα, δὲν ἠδυνάμην ἐν τούτοις, ὦ Θεέ μου! νὰ κάμω περισσότερον ἀφ' ὅτι, ἔκαμα!... Προσφίλες τέκνον, τί θ' ἀπογίγνης τώρα;... Ὡ! θὰ μ' ἐπαυέρης εἰς τὸν οὐρανόν!... Αὐτὸ ἴσως θὰ εἴνε τὸ καλλίτερον! Νὰ ζήσῃς ἐγκαταλειμμένη, θὰ εἴνε παραπολὺ λυπηρόν!... Καὶ τίς θὰ φροντίξῃ διὰ σέ;

— Ἐγὼ; εἶπε νεάνις, ἐξελθούσα αἰφνιδίως τῆς θύρας.

Τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούσας ὁ νεανίας ἐστράφη καὶ ἐγένετο κάτωχρος, διότι ἡ νεάνις αὕτη, ἥτο ἐκεῖνη, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὸν βωμόν.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος ἦτο ὥρα. Οὐδὲν ἀνγότερον καὶ ἀγγελικώτερον τοῦ βλέμματός τῶν μελανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Κλάδος ἀνθέων χρυσομηλέας ἤρειτο ἐκ τῆς κόμης αὐτῆς, ὅπθεν πέπλος κατηρχετο μέχρι τῶν ποδῶν τῆς. Ἀπεστράφη τοῦ συζύγου τῆς μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἀπερηθείας καὶ προχωρήσασα πρὸς τὴν ἀτυχῇ, ἥς αἱ δυνάμεις ἐξηντιοῦντο μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος, τῇ εἶπεν:

— Τὰ πάντα ἤκουσα, κυρία, ἡξέωρω πόσον ἠπατήθητε καὶ ἐννοῶ ὅτι ὑποφέρετε. Συνέβησθην αὐτὸν διὰ νὰ ὑπακούσω μόνον εἰς τὸν πατέρα μου... Οὐδέποτε τὸν ἠγάπησα, καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν τὸν ἐκτιμῶ πλέον!... Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἔνοχος δὲν τολμᾷ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἀδικήματά του, ἐξασφαλίζω τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ σας... ὅστις εἶνε καὶ ἰδικός του, ἐγὼ, κυρία, ἀναλαμβάνω τοῦτο... τὸν υἱοῦν! Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, τὸ τέκνον τοῦτο θὰ βασιθῇ, ἂν μὴ ἐπὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν περιποιήσεων μητρός καὶ μητρός ἀφωσιωμένης, πιστεύσατέ με!... Σὰς ὑπόσχομαι τοῦτο δημοσίᾳ, ὡς ὀρκίζομαι εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ τῷ εἶμαι διὰ παντός ξένῃ (μετ' ὅλων τὸν συνδεόμενα ἡμᾶς δεσμῶν)... Καὶ αἱ ὑπόσχέσεις μου, κυρία, εἶνε ἱεραὶ!

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ μὴ δυναμένη ν' ἀποκριθῇ ἐρρίφη εἰς τοὺς πόδας τῆς νεαρᾶς συζύγου καὶ δραξαμένη τῆς χειρὸς αὐτῆς, τὴν κατέβρεξε διὰ δακρύων, δεικνύουσα αὐτῇ συγχρόνως τὸν οὐρανόν, ἵνα ἐπικαλεσθῇ τρόπον τινα, τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς.

Προσεπάθησε νὰ ψιθυρίσῃ λέξεις τινας, ἀλλὰ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ φοβερῶν πόνων.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεν αὐτῆς, υἱοθετήσασα τὸ τέκνον τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ σύζυγος ὅμως εὗρε παρηγορίαν διὰ τὴν ὀλιγορίαν καὶ τὰς περιφρονήσεις τῆς συζύγου τοῦ εἰς τὰς περιγήσεις. Τὸν συννητῆσamen τὸν παρελθόντα μῆνα, ἐν Παρίσις ἐν τινὶ θεωρίῳ τοῦ Μελοδράματος.

Ἀξάντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀξέσκατον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πληρῶσονται.